

Sygn. akt IV CSK 24/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa S. W.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o uznanie czynności prawnej za nieważną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego oddalający powództwo S. W. przeciwko P. S.A. w W. o uznanie czynności prawnej za nieważną w ten sposób, że ustalił, iż umowa poręczenia kredytu udzielonego przez pozwaną B. sp. z o.o. w P. zawarta w dniu 9 stycznia 2001 r. przez powódkę i jej męża H. W. z pozwaną, jest nieważna.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany [...] zarzucił naruszenie art. 58 §3 k.c., art. 385¹ § 1 i 3 k.c., art. 70 ust. Prawa Bankowego, art. 876 oraz art. 878 w związku z art. 881 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest, art. 217 § 3, art. 227 i art. 224 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 378 § 1, art. 233 § 1, art. 235 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 236, art. 244, art. 286, art. 316 § 1, art. 328 § 2 oraz art. 378 § 1, art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie „czy z punktu widzenia istoty umowy poręczenia określonej w art. 876 § 1 i art. 881 k.c. dopuszczalne jest zawarcie umowy poręczenia spłaty wierzytelności kredytowej w okolicznościach braku zdolności kredytowej podmiotu, za który poręczyciel poręcza, a także czy z punktu widzenia istoty poręczenia, na banku, jako stronie czynności prawnej, spoczywają obowiązki informacyjne względem drugiej strony umowy bez względu na to, czy druga strona o takie informacje zabiega i tym samym czy pobudki, jakimi kieruje się poręczyciel, decydując się na zawarcie umowy poręczenia, mają znaczenie dla skutków cywilnoprawnych skuteczności czy ważności tej czynności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżąca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c., powinna wykazać w wyczerpującym wywodzie prawnym, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to więc przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie jego sformułowanie, wskazanie przepisów prawa, na tle których powstało, przedstawienia kontrowersji

i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK, nie publ.).

Analiza zarówno sformułowanego zagadnienia jak i ujętego we wniosku jego uzasadnienia prowadzi do oceny, że nie spełnia ono powyższych wymagań. Przedstawione zagadnienie nie zostało sformułowane w odpowiednio precyzyjny a jednocześnie abstrakcyjny sposób i ma charakter wysoce kazuistyczny. W istocie rzeczy sprowadza się do pytania o prawidłowy sposób rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, co nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wniosek nie zawiera także wyczerpującej argumentacji prawnej, nie wskazuje kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jak również nie wskazuje przydatności odpowiedzi udzielonej przez Sąd Najwyższy dla rozwoju judykatury.

Powołana z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w postaci oczywistej zasadności skargi, musi być oceniona jako nietrafna. Występuje bowiem wówczas gdy trafność zarzutów skargi jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania wnikliwej jurydycznej ich analizy. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ §1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

